

kaſtelse ſom en vigtig og beſtemmende Grund til at komme med en hel ny Affattelse af den midlertidige Finantsloov; ſaa beraabte han ſig paa, at der havde viiſt ſig Uoverenſtemmelse mellem Thingene i Opfattelsen af de hidtil gjældende midlertidige Finantslove. Det er ſandt, men den midlertidige Finantsloov, ſom havde fremkaldt denne Uoverenſtemmelse, var jo et Afſtum af en midlertidig Finantsloov; den gjorde ſig jo til en rigtig Finantsloov og traadte ind i dens Sted; at der i ſaadanne Tilfælde kan opſtaa Meningsforſjel, det er jo givet. Men i alle diſſe — ja hvor mange Aar er det? — fem — ſex og tredive Aar, tror jeg, hvor der er givet midlertidige Finantslove i den gamle Form, har det ellers ikke aſtedkommet nogenſomhelſt Ulempe. Nei, det var Finantsministeren af Vigtighed at faae en ny midlertidig Finantsloov, og i denne nye midlertidige Finantsloov er det det Karakteriſtiſke, at der indføres det helt nye Princip, at Ministeriet, ſaa længe den midlertidige Finantsloov herſker, havde Lov til at give ud Alt, hvad der ikke er nægtet af begge Thingene, alſaa havde Lov til at give ud, hvad der f. Ex. var nægtet af Folkethinget; alle Folkethingets Afſtemninger havde ſlet ingen Betydning, naar de ikke vare blevne approberede af Landsthinget; det var den høitaaede Finantsministers Forbringinger til dette Thing, det var et ſtort Forlangende, han kom med til os. Hvor han dog egentlig i Hjertet tror, at vi ere uendelig imødekommende og godmodige. Forlangendet er af ſamme Art, ſom hvis en Mand vilde gaa hen til et andet Menneſke og ſige: Hør, vær ſaa god at give mig alle dine Klæder, ſaa kan du gaa nogen hjem. Det vilde ganſke viſt være Beviſ paa en overmaade ſtor Tilid at komme med et ſaa ſtort Forlangende. Saaledes er det ogsaa med Ministeriets Forlangende til dette Thing om, at det ſkal gaa hen og give ſit Samtykke til en midlertidig Finantsloov, der giver Regjeringen Ret til at give Alt det ud, hvortil dette Thing havde nægtet ſit Samtykke. Da det nu kunde ſynes, at en ſaadan midlertidig Finantsloov var der aldeles ingen Udſigt til at faae, lod Finantsministeren den falde; ſaa blev den forkaſtet i det andet Thing, og man prøvede ikke paa gjennem et Fællesudvalg at naae Overenſtomſt. Hvis man havde faaet en ſaadan midlertidig Finantsloov, hvori det med begge Rigsdagens Afdeſingers Samtykke var ſlaaet faſt, at Regjeringen under dens Herredømme havde Lov til at udgive de Summer, hvis Bevilling var nægtet af kun et af Thingene, ſaa var det en udmærket Model for en proviſoriſk Finantsloov,

hvor man gjorde de ſamme Grundſætninger gjældende. Derfor ſiger jeg: Det er ikke uden Grund, at jeg nærer nogen Frygt for, at den Trufel, der allerede blev fremført af Finantsministeren ved den forrige proviſoriſke Finantsloov ſkal blive til Virkelighed. Tænker Finantsministeren ikke paa noget Saadant? Han behøver jo bare at ſige et Ord, ſaa er hele den Frygt forsvunden. Han kan ikke tage ſit Skjøn, ſin Overbeviſning om, hvad Staten kræver, hvad Statens Vel kræver o. ſ. v. og ſtille det op mod Grundlovens ſimple Bud om, at Lovgivningsmagten er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Deraf følger, at naar en Regjering uſteder en proviſoriſk Finantsloov, er den, naar den vil følge Grundloven, forpligtet til at tage Henſyn til de i de enkelte Thing udtalte Anſkuelser. Og ſtaer man: Ja, men naar nu begge Thing ikke ſamſtemme, naar det ene Thing ſtaar over for det andet — huſt ſaa dog endelig paa, at Nei'et har altid Ret! Naar et af Thingene har ſagt Nei, kan Bevillingen ikke finde Sted. Derſom det virkelig ſkulde blive nødvendigt at give en proviſoriſk Finantsloov i Aar, vil det komme an paa dens Indhold, hvorvidt den efter min Opfattelse vilde være grundlovsſtridig eller ikke. Giver man en proviſoriſk Finantsloov, og optager man i denne proviſoriſke Finantsloov, hvad der er bleven nægtet af et af Thingene, ſaa vil man trampe paa Folkethingets Rettigheder; og tramper man paa Thingets Rettigheder, tramper man paa Grundloven. Det kan gjærne være, at Ens Uhr er et ganſke udmærket Uhr, at det gaar fortræffelig; men man har ikke Lov til at forlange, at Solen ſkal rette ſig efter Ens Uhr, og ſaaledes kan det være, at Finantsministerens Indſigt er overordentlig ſtor, men han har ikke Lov til at forlange, at Grundloven ſkal rette ſig efter den. Ja, derfor er det, at der hos mig er opſtaaet en Frygt for, at vi ſom ſagt ſtaa ved Lovløſhedens Afgrund, thi hvis der bliver givet en proviſoriſk Finantsloov, og der i denne proviſoriſke Finantsloov bliver optaget, hvad der er nægtet af et af Thingene, ſaa ſtryker man ſig ned i denne Afgrund, og jeg har Ministeriet altfor kjær til, at jeg ſkulde ønske, at det ſkulde ſtryke ſig ned i en ſaadan Afgrund. Desuden, kommer man forſt ind paa den Bei, ſaa vil det blive overordentlig vanſkeligt at komme ud af den. Tro ikke, at en ſaadan proviſoriſk Finantsloov nogenſinde vil blive godtjendt af dette Thing. Tro ikke, at det vil lykkes nogenſinde at komme ud af Proviſoriet, derſom man forſt er kommet ind paa den Bei. Ja, Ministeriet kan blive ved at opløſe og opløſe, give den ene proviſoriſke